

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **L. T.**, místem podnikání L., zast. Mgr. Ivanou Dvorskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 2040, Benešov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, čj. 280/500/12, 10182/ENV/12

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen inspekce) ze dne 9. 12. 2011, čj. ČIŽP/41/OOL/SR01/1106033.005/11/PJO. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekce životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci) uložena pokuta ve výši 4.000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce měl dopustit tím, že v letech 2010 až 2011 neplnil zákonné povinnosti při ochraně lesa a vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých, hlavně biotických činitelů - škody zvěří okusem, na lesním pozemku p. č. 540 (porostní skupina 31B10) v katastrálním území Zvole, a to zanedbáním včasné a účinné ochrany vysázených stromků. Na ploše 0,33 hektaru u více jak 80 % jedinců byly zjištěny škody bočním a terminálním okusem zvěří. Soustavným skousáváním stromků dochází k jejich oslabení, zamezení růstu a v krajním případě může dojít k úhynu. Tím je odsouvána doba, kdy je holina řádně zalesněna a lesní půda chráněna proti teplotním a vlhkostním extrémům - vytvoření podmínek pro působení škodlivých abiotických činitelů (například eroze, vysychání půdy). Uvedeným jednáním mělo dojít k porušení ustanovení § 32 odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní

zákon), ve znění pozdějších předpisů. Současně bylo žalobci uloženo nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalobce je přesvědčen, že mu byla pokuta uložena neoprávněně, neboť se nedopustil žádného porušení lesního zákona. Posouzení toho, zda vytvořil podmínky pro působení škodlivých činitelů na předmětném lesním pozemku, by muselo být provedeno znalcem z příslušného oboru a nikoliv správními úředníky. Žalobce je dále přesvědčen, že plnil opatření k ochraně lesa před škodami způsobenými zvěří nad míru požadovanou ustanovením § 5 odst. 1 ve spojení s odst. 3 vyhlášky číslo 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatřeních k ochraně lesa a vzor služebního odznaku a vzor průkazu lesní stráže (dále jen vyhláška), a dostal své povinnosti předcházet poškození lesa zvěří v míře stanovené trestním zákonem a že nastaly předpoklady k vyvození jeho delikttní odpovědnosti. Žalobce činil veškerá preventivní opatření, která jsou uvedena v § 5 odst. 1 vyhlášky, a tato opatření bylo možné v daném konkrétním případě považovat za zcela přiměřená. Pokud došlo ke škodám způsobeným zvěří, tyto byly v minimálním rozsahu na ploše 0,33 ha z celkové plochy obhospodařovaného lesa o výměře 131,26 hektaru. Vysázené stromky v předmětné porostní skupině nezhynuly, když okus, byl zejména boční, který není tak významný. Podstatné pro přežití stromků je, aby měly terminální výhon, který nebyl zničen. Okusem se pouze růst stromků zpomalil.

Nespornou je skutečnost, že oplocenka v předmětné porostní skupině byla nefunkční, neboť oplocení bylo provedeno pouze ze tří stran a ze spodní strany nebylo dokončeno. Důvody tohoto stavu byly žalobcem řádně vysvětleny, neboť oplocenka nebyla dokončena z důvodu kalamity vedlejšího lesního porostu v srpnu 2010. Stromky v předmětné porostní skupině byly vysázeny na jaře roku 2010 a na podzim roku 2010 začal žalobce stavět oplocenku, která nebyla dokončena z důvodu kalamity a jejího neprodleného zpracování na sousedním porostu. Předmětná porostní skupina se nachází na příkré stráni, je zde složitý terén a špatné přístupové podmínky. Z důvodu kalamity na sousedním porostu žalobce plánoval zalesnění pozemku postiženého kalamitou a proto místo dostavby oplocenky ošetřil nově vysázené porosty přípravkem STOP Z, a to v létě 2010 a dále v září 2010, přičemž k okusu došlo i přes aplikaci tohoto přípravku. Účinnost přípravku je přibližně 6 měsíců, přičemž kontrola byla inspekcí prováděna po jeho účinnosti. Žalobce prováděl aplikaci uvedeným přípravkem na podzim 2010, jeho účinnost skončila v únoru až březnu 2011, přičemž v době rašení stromků nelze přípravek aplikovat z důvodu možného poškození dřevin. Správním orgánem nebylo zpochybněno či vyvráceno žalobcovo tvrzení, že vysázené stromky byly chráněny aplikací repelentního přípravku STOP Z. Žalovaný tak neprokázal, že by žalobce nechránil nově založenou kulturu jiným zákonem předvídaným způsobem, když oplocenka byla z objektivních důvodů nefunkční a žalovaný svým rozhodnutím porušil zásadu in dubio pro reo, když delikttní jednání nebylo žalobci náležitě prokázáno. Žalobce trval na tom, že chránil vysazenou kulturu chemickým postřikem a opak v řízení prokázán nebyl. Zákon přitom neukládá vlastníkově lesa chránit nově vysazenou kulturu pouze určitým způsobem.

Předpokladem pro uložení pokuty podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o inspekci je, že správní orgán musí prokázat, že žalobce svým jednáním či opomenutím ohrozil nebo poškodil životní prostředí v lesích, dále musí prokázat, že tak stalo jeho zaviněním a dále musí být prokázáno i to, že došlo k zákonem předvídanému následku, tedy že životní prostředí bylo ohroženo či poškozeno určitým způsobem, tedy vytvořením podmínek pro působení biotických či abiotických činitelů, které jsou škodlivé. Poškozením životního prostředí ve smyslu znaků skutkové podstaty může být pouze takové zhoršení stavu životního prostředí, které přesahuje míru stanovenou zvláštními právními předpisy. Zamezit jakýmkoliv

škodám způsobeným zvěří rozhodně nelze a v daném případě lesní porosty nebyly zvěří poškozovány nepřiměřeně, když okus zvěří byl zjištěn pouze na 0,33 ha z celkové plochy 131,26 ha, tedy na 0,25 % obhospodařovaných lesních pozemků.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky šikanózního jednání orgánů státní správy, když kontrola byla zaměřena na základě podnětu na nadměrnou těžbu, lesní hospodářskou evidenci a na rozsah a jakost zalesnění. Protože v tomto směru nebyly provedenou kontrolou žádné nedostatky zjištěny, správní orgán účelově uložil pokutu za jednání, které nenaplnuje znaky porušení nebo ohrožení životního prostředí v lesích.

Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav. V ustanovení § 32 odst. 4 zákona o lesích je stanovena povinnost dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří, třem subjektům, přičemž v daném případě byl postižen pouze žalobce. K porušení nebo ohrožení životního prostředí dojít nemohlo, a pokud by došlo ke vzniku škody, jednalo by se pouze o škodu na majetku samotného žalobce. Pokud je žalobci vytýkáno, že neřešil vysoké stavy zvěře prostřednictvím kompetentních orgánů, tuto povinnost má žalobce dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) vyhlášky pouze v případě potřeby snížení stavu zvěře, k čemuž v daném případě nedošlo.

Žalobce nemůže souhlasit s tím, že „v poměrně dlouhém období od srpna 2010 do května 2011, což je dostatečně dlouhé období pro zpracování kalamity a stavení oplocenky, nedokončil její spodní stranu a tím dostatečně neochránil nově založenou kulturu před okusem zvěří.“ Je třeba zdůraznit skutečnost, že po zpracování kalamity nastalo zimní období, kdy nebylo možné z důvodu povětrnostních podmínek oplocenku dokončit a po skončení zimy nebylo její dokončení účelné, když bylo plánováno, že chráněný porost bude rozšířen i na sousední porost po kalamitě, to vše za předpokladu ošetření porostu repelentním přípravkem STOP Z. Skutečnost, že ošetření repelentem nebylo znatelné, je bez významu, když v řízení nebylo vyvráceno tvrzení žalobce, že k ošetření skutečně došlo.

Za chybný považuje žalobce názor správního orgánu ohledně důkazu aplikace přípravku, že není nutné provádět laboratorní zkoušky. Žalobce sice nezpochybňuje, že okus v předmětné porostní skupině byl prokázán, ovšem s ohledem na prokázání zavinění byly laboratorní zkoušky nezbytné, když úředník státní správy jen stěží může odborně posoudit, zda byl repelentní přípravek aplikován či nikoliv.

Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že správní orgán nelibě nese skutečnost, že žalobce se v souvislosti s případem obrátil na Ústav lesního hospodářství a myslivosti, který považuje na rozdíl od správních úředníků za odborníka v dané problematice a který byl zřízen právě pro zjišťování expertních a poradenských služeb pro státní správu a vlastníky lesů všech kategorií. Z jeho závěrů jednoznačně vyplývá, že použité způsoby ochrany byly shledány jako funkční a celková zjištěná plocha lesních porostů s funkční ochranou proti zvěři činila 5,19 ha. V napadeném rozhodnutí je negativně hodnoceno, že terénní šetření bylo provedeno ve více porostních skupinách, přičemž správní řízení se týká pouze části porostní skupiny. Žalobce má naopak za to, že posouzení, zda svým jednáním ohrozil nebo porušil životní prostředí v lesích, by mělo vycházet z komplexního posouzení stavu obhospodařovaného lesa.

Žalobce má dále pochybnosti o zákonnosti formy napadeného rozhodnutí, které mu bylo doručeno. Žalobce je fyzickou podnikající osobou, která nemá zřízenou datovou schránku. Prostřednictvím České pošty mu byla doručena kopie rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, která neobsahuje podpis ani razítko. K této kopii byla přiložena ověřovací doložka konverze dokumentu v listinné podobě s tím, že „tento dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb. z elektronického“. K tomu žalobce uvádí, že zákon číslo 190/2009 Sb. neobsahuje žádný § 69a a ověřovací doložka je minimálně v rozporu se zákonem.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soud podstatné skutečnosti:

Při kontrole provedené inspekci dne 10. 5. a 26. 5. 2011 bylo ohledně porostní skupiny 31B10 zjištěno následující: *Na ploše cca 0,33 ha částečně provedeno oplocení ze tří stran – oplocenka je nefunkční, zalesněno v roce 2010 ... oplocení ze spodní strany nebylo dokončeno z důvodu kalamity (srpen 2010) vedlejšího lesního porostu. Silný boční a terminální okus zvěří, poškozeno více než 80 % jedinců, není znatelné ošetření repelentem v zimním období, dle nájemce lesa bylo v loňském roce (červen, září) ošetřováno postřikem STOP Z.*

Dne 17. 6. 2011 vydala inspekce příkaz čj. ČIŽP/41/OOL/SR01/1106033.001/11/PJO, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt vymezený shodně jako shora a dále mu byla podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o inspekci uložena opatření k nápravě v spočívající jednak v dokončení rozestavěného oplocení a zabránění dalších škod zvěří okusem na vysázených stromcích na předmětné porostní skupině a jednak v opatřeních týkajících se jiné porostní skupiny, která s projednávaným správním řízením nemají žádnou souvislost.

Žalobce podal proti tomuto příkazu odpor. Na základě následně proběhlého správního řízení byla žalobci rozhodnutím inspekce ze dne 9. 12. 2011, čj. ČIŽP/41/OOL/SR01/1106033.005/11 PJO uložena pokuta ve výši 4.000 Kč za správní delikt a dále povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvoláním, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2012, čj. 280/500/12, 10182/ENV/12, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí inspekce potvrzeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by nutnou podmínkou pro prokázání jeho deliktní odpovědnosti muselo být vypracování znaleckého posudku. Česká inspekce životního prostředí je odborným správním orgánem, který podle § 2 zákona o inspekci *dozírá na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí, právníckými a fyzickými osobami* a podle § 3 tohoto zákona *zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání.*

Zákon tedy zjevně vychází z předpokladu, že k posouzení otázky, zda byly vytvořeny podmínky pro působení škodlivých činitelů na určitém lesním pozemku, je inspekce dostatečně odborně způsobilá a kompetentní. Jak bude níže uvedeno, v daném případě byl správně a úplně zjištěn skutkový stav potřebný pro učinění závěru o deliktní odpovědnosti žalobce a z těchto skutkových zjištění byly učiněny odpovídající právní závěry.

Podle § 32 odst. 4 lesního zákona *vlastníci lesů, uživatelé honiteb a orgány státní správy lesů jsou povinni dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří.*

Ustanovení § 5 vyhlášky uvozené slovy *„k omezení škod působených zvěří provádí vlastník lesa následující preventivní opatření“* vnímá žalobce patrně tak, že při jejich dodržení

je nutno považovat opatření podniknutá vlastníkem lesa k omezení škod působených zvěří za dostatečná a v případě jejich dodržení mu nemůže být uložena žádná pokuta. Takový výklad je ovšem nutno odmítnout. Je tomu totiž zřetelně právě naopak: Vyhláška naopak vymezuje jakýsi minimální standard pro opatření na ochranu lesních porostů před okusem zvěří, jehož nedodržení bude zpravidla znamenat delikt ní odpovědnost.

Právě projednávaný případ ovšem zřetelně ukazuje, že opačně (tedy tak, jak vykládá právní předpisy žalobce) tomu být nemůže. V předmětné porostní skupině se nacházelo velké množství čerstvě vysázených mladých stromků, které není možno bez nebezpečí jejich úhynu vystavit možnosti okusu ze strany zvěře. V každém případě je třeba tyto čerstvě vysázené stromky před okusem chránit, bez ohledu na to, zda již dosahuje plocha lesních porostů rozsahu 1 % z celkové výměry, jak požaduje § 5 odst. 1 písm. f) vyhlášky nebo nikoli. Žalobce tento náhled na věc ostatně svým konáním potvrzuje: Sám totiž vysázené stromky plánoval chránit oplocením (které ovšem nedokončil) a následně postřikem. Sám žalobce si tedy byl vědom nutnosti chránit stromky před okusem zvěří, aby dostal své povinnosti zakotvené v ust. § 32 odst. 4 lesního zákona. Nedostatečnost žalobcem provedených opatření prokazuje jednoduše sám fakt, že na předmětné porostní skupině bylo zjištěno poškození více než 80 % vysázených stromků.

Je přitom zcela nerozhodné, že v jiných částech lesních pozemků obhospodařovaných žalobcem byla ochrana před okusem zvěří dostatečná. Úkolem soudu je totiž posoudit to, zda žalobce spáchal správní delikt jednáním, které mu inspekce klade za vinu, zjištění, že jiným jednáním na jiném místě žalobce správní delikt nespáchal, je zcela bez významu.

Soud přitom souhlasí s žalobcem v tom, že okusu zvěří není nikdy možno v úplnosti zabránit a že tedy není možno za správní delikt považovat zjištění každého stromku poškozeného okusem. Přesnou hranici, za níž už se jedná o správní delikt, přitom není možno pochopitelně přesně stanovit. Přístup žalobce, který poukazuje na to, že okusem bylo poškozeno pouze 0,33 ha z celkové plochy 131,26 ha jím obhospodařovaných lesních pozemků, což činí 0,25 %, však není možno akceptovat. V daném případě totiž je podstatné to, že na konkrétním místě došlo k poškození cca 80 % stromků, čímž došlo k odsunutí doby, kdy dojde k zalesnění holiny a tedy k prodloužení doby, kdy je předmětný porost vystaven působení škodlivých abiotických činitelů (eroze, vysychání půdy), jak uvádí inspekce v rozhodnutí. Podstatný tedy není poměr plochy se zjištěným poškozením a plochy ostatních obhospodařovaných lesů, ale velikost souvislé plochy, na níž k poškození došlo. V daném případě přitom jde o plochu 0,33 ha a tedy o poškození natolik velké části lesních pozemků, kterou již není možno označit za bagatelní.

Zcela mimoběžná je žalobcova obhajoba provedením postřiku repelentním přípravkem STOP Z a jeho poukazy na nevyvrácení této obhajoby. S žalobcem lze souhlasit v tom, že jeho tvrzení o provedení postřiku v létě a září 2010 vskutku nebylo vyvráceno. Správní orgány však poukázaly na to, že provedení postřiku nemůže žalobce nijak vyvinut z jeho odpovědnosti za správní delikt. Žalobce sám uvádí, že postřik aplikoval naposledy v září 2010 a že jeho účinky trvají po dobu přibližně šest měsíců. Účinky postřiku tedy trvaly maximálně do konce března 2011, v době provedení šetření v květnu 2011 tedy – i podle tvrzení samotného žalobce – nebyl porost nijak chráněn proti okusu. Otázka, zda žalobce postřik skutečně aplikoval tak, jak tvrdí, je tedy pro posouzení jeho delikt ní odpovědnosti zcela nerozhodná. Výtky žalobce směřující k tomu, že toto jeho tvrzení nebylo vyvráceno, jsou tedy naprosto irelevantní.

Nedůvodný je rovněž poukaz žalobce na to, že v době rašení stromků není možno repelentní přípravek aplikovat. Žalobce si musel být s dostatečným časovým předstihem vědom toho, kdy účinnost provedené postřiku pomine. Pokud tato doba spadala do období,

kdy není možno postřik obnovit, měl obnovu postřiku provést dříve, tj. v období, kdy to technologické důvody umožňují.

Žádnou relevanci nemá ani žalobcův poukaz na fakt, že okolnosti naplňující skutkovou podstatu projednávaného správního deliktu byly zjištěny při šetření, jehož primárním účelem byla údajně kontrola dodržování zcela jiných právních povinností. Z přípisu inspekce ze dne 18. 4. 2011, jímž byl žalobce vyzván k účasti na kontrole, je uvedeno, že kontrola *„bude zaměřena na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesa jako složky životního prostředí“*. Do tohoto vymezení se nepochybně nedostatky vytýkané žalobci žalobou napadeným rozhodnutím vejdou a rozhodně tedy nelze tvrdit, že se jednalo o nedostatky, jejichž odhalení nebylo cílem kontroly.

Nedůvodný je rovněž poukaz žalobce na to, že povinností dle § 32 odst. 4 lesního zákona jsou vázány celkem tři skupiny subjektů, ale postižen pokutou byl toliko žalobce. Úkolem soudu v dané věci je posoudit pouze to, zda se žalobce dopustil vytýkaným jednáním správního deliktu. Pro posouzení této otázky je zcela nerozhodné, zda se téhož či podobného správního deliktu dopustily také jiné osoby a zda za něj byly postiženy.

Ohledně poukazů na neřešené údajně vysoké stavy zvěře, musí soud jednoznačně konstatovat, že nic takového není žalobci vytýkáno. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce byl postižen za to, že nedostatečně chránil vysazené stromky v předmětné porostní skupině, za nic jiného mu pokuta uložena nebyla. Veškeré polemiky na toto téma tak nemají vztah k projednávané věci a soud se jimi dále nezabýval.

Žalobce dále tvrdí, že k poškození nebo ohrožení životního prostředí nedošlo a dojít nemohlo. Soud považuje za vhodné k této námitce opětovně ocitovat výrok rozhodnutí inspekce, kde je uvedeno, že *„soustavným skousáváním stromků dochází k jejich oslabení, zamezení růstu a v krajním případě může dojít k úhynu. Tím je odsouvána doba, kdy je holina řádně zalesněna a lesní půda řádně chráněna proti teplotním a vlhkostním extrémům – vytvoření podmínek pro působení škodlivých abiotických činitelů (např. eroze, vysychání půdy).“*

Je třeba důsledně rozlišovat mezi poškozením životního prostředí (které žalobci za vinu kladeno není), kdy již došlo k určité negativní změně na stavu životního prostředí. V takovém případě se tedy musí jednat o určité jednání, jehož důsledkem je konkrétní hmotná a pozorovatelná změna na předmětu útoku, v daném případě na životním prostředí v lesích. Naproti tomu ohrožení životního prostředí je situace, kdy k poškození životního prostředí dosud nedošlo, ale byly vytvořeny takové podmínky, kdy k poškození dojít může se značnou mírou pravděpodobnosti.

Správní orgány zcela přiléhavě odůvodnily, proč dospěly k závěru, že skutečnosti zjištěné kontrolním šetřením prokazují, že žalobce skutečně způsobil ohrožení životního prostředí (viz citace shora). Žalobce se však vůči těmto argumentům v žalobě nijak věcně nevymezuje a omezil se na jejich prosté popření. Takto formulovaná námitka proto nemůže být shledána důvodnou.

Ve shodě se správními orgány nepovažuje soud za relevantní ani žalobcem předložený posudek Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti. Z hlediska skutkového nepřináší tento posudek do věci nic nového – potvrzuje pouze zjištění o nefunkčnosti oplocence u porostní skupiny 31B10. Nadto se v textu posouzení objevuje věta, že *„použité individuální*

způsoby ochrany (tubusy a ošetření přípravkem STOP Z) byly shledány jako funkční“. Tato věta je ovšem v příkrém rozporu se skutkovým zjištěním, které učinila inspekce, a které ostatně žalobce nijak nerozporuje, že na předmětné porostní skupině bylo 80 % jedinců silně poškozeno bočním a terminálním okusem. Za této situace skutečně nelze tvrdit, že by ochrana před okusem byla funkční. Nevýznamnost poukazu na to, že jiné pozemky obhospodařované žalobcem byly proti okusu zvěří chráněny účinně, již soud odůvodnil výše.

Je pak třeba zdůraznit, že inspekce zjistila existenci „*silného bočního a terminálního okusu zvěří, poškozeno více než 80 % jedinců*“. Poukazuje-li žalobce v žalobě na to, že „... *okus byl zejména boční, který není tak významný*“ a že „*podstatné pro přežití stromku je, aby měl terminální výhon, který nebyl zničen*“, činí tak v přímém rozporu s obsahem spisového materiálu.

Konstatování VÚLHM, že „*byla splněna zákonná podmínka dle § 32 odst. 4 lesního zákona*“, se v posouzení objevuje bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění a má podobu prostého konstatování faktu. Jde přitom o vyslovování právního závěru, které přísluší výhradně správnímu orgánu, který ve věci rozhoduje, potažmo nyní soudu. Jak již soud podrobně rozvedl shora, jen samotný fakt, že žalobce dodržel ust. § 5 odst. 1 vyhlášky, není možno považovat za skutečnost vylučující nedodržení § 32 odst. 4 lesního zákona.

Žalobce konečně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno ve vadné formě. Soud v první řadě konstatuje, že v předloženém spisovém materiálu se skutečně nachází vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí opatřené otiskem kulatého razítka Ministerstva životního prostředí se státním znakem č. 27 a vlastnoručním podpisem oprávněné úřední osoby, tj. ředitele odboru výkonu státní správy I MŽP Ing. Miloslava Kuklíka. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, čj. 3 Azs 277/2004-70, *absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí*.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, *konverzí se rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky*. Podle § 22 odst. 2 tohoto zákona *dokument, který provedením konverze vznikl (dále jen „výstup“), má stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením výstup vznikl (dále jen „vstup“)*.

Žalobci byl vskutku doručen dokument, který byl proveden konverzí elektronické podoby rozhodnutí. Žalobci byla současně s tímto dokumentem doručena ověřovací doložka, opatřená otiskem kulatého razítka se státním znakem ověřujícího orgánu a vlastnoručním podpisem osoby provádějící konverzi. Po obsahové stránce přitom obsahuje ověřovací doložka údaje vyžadované v § 25 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., obsahuje nicméně nesprávný poukaz na „§ 69a zákona č. 190/2009 Sb.“. Jen sám tento fakt však nemůže způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce ostatně ani nespecifikuje, jak byl popisovaným postupem zkrácen na svých právech. Soud pak ve shodě s žalovaným poukazuje na to, že ověřovací doložka obsahuje následující text: „*Pokud máte podezření na neautentičnost dokumentu, kontaktujte neprodleně odbor protokolu ministerstva k ověření*.“ Měl-li tedy žalobce při doručení rozhodnutí pochybnosti o autenticitě doručeného dokumentu, mohl postupovat podle uvedeného poučení, což neučinil (alespoň to v žalobě netvrdí).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová